

Из дневника два државника

Пише: Милан Дамјанац
субота, 20 новембар 2010 18:57

Само данас, ексклузивно објављујемо изводе из дневника наша два истакнута политичара и државника.

Дневник једног председника

Јутро:

Још један сунчан дан се рађа, а ја поново крећем на пут. Овога пута крећем у братску нам Хрватску како бих још једном урадио оно што најбоље знам. Извинићу се. Само не знам како оно беше, да не помешам, која је сада годишњица? Ах, у питању су страдања једнога града. Има ли шта горе него страдања?

А ко ће се извинити за патње тог једног народа него ја?

Каква огромна одговорност лежи на мојим плећима. Одмах сам угасио мини линију иако је певала моја омиљена певачица- Севе. Џаба, слушаћу је вечерас поново, можда је данас и видим али сада је неопходно да и сам додам гас! Извињења се неће изговорити сама од себе!

Лепо сам рекао Крлету да је ово замарајуће- зар није једноставно лакше да сам одједном обишао све градове бивше Југославије и свима се извинио? Овако сам стално под стресом. Ух, а када оно треба за земљотрес да се извиним околним народима? Мораћемо да се договоримо. Ето како ми Краљево срећу квари. Срећа па забринути грађани шаљу смс поруке у циљу обнове града. А још је већа срећа што на исте поруке

Из дневника два државника

Пише: Милан Дамјанац
субота, 20 новембар 2010 18:57

наплаћујемо ПДВ. Како бисмо се иначе финансирали, ово је јединствена прилика. Није сваки дан- земљотрес!

Срећа па ће се и домаћини извинити. Бар ми је тако речено. Ништа, нека ме Шуле што пре пребаци тамо, хеликоптером ако треба, баш ми се не иде. Тешко је владати овим народом али олакшава то што би и они који би желели да ме наследе били гори од мене.

Подне:

Прешли смо границу! Хвала Богу, још мало па стижем у земљу наше браће. Виде се последице рата. Не као у Београду, где још нисмо отклонили све последице бомбардовања, али на томе радимо свакодневно. Готово сви пријатељи су нам опростили што су нас бомбардовали. А они који нису опростиће - преостало је још само пар милиона уступака. Осећам се као Вили Брант, иако се ја нећу извињавати за туђе већ првенствено за наше жртве. Треба сви озбиљно да се запитамо чиме смо произвели толика страдања и геноцид над нашим народом. Лошом политиком. Јасеновац је споменик нашој глупости. Колико ли је требало муке да се све те јаме напуне српским костима? Одмах ћу се извинити, о страшне ли муке и труда...то нам неће опростити. Могу бар да покушам. Срећа па данас идем само у Вуковар. Извините браћо, рећи ћу, што сте морали да нас протерате! Извршили смо агресију на вашу предивну земљу тако што су ваши грађани наше националности тражили своја права! Зато је праведно да их више тамо нема. Страшне су последице, помислио сам, посматрајући људе који држе некакве транспаренте и упућују ми вулгарне речи. Ех колико ли смо им зла нанели па нас толико мрзе-? Можда је најбоље да више никада не долазимо нити да тражимо своја права. Станове и куће нека задрже. Чујем да чак и њихова премијерка живи у српском стану. Нека јој је са срећом!

Ред је да пружимо руку помирења и извинимо се за Бљесак и Олују! Имам утисак да прогнани Срби баш и не разумеју моју иницијативу, али је она у нашем најбољем интересу.

Вече:

Још један тежак дан је прошао. Видим да медији лепо извештавају о мојој посети. Једино

Из дневника два државника

Пише: Милан Дамјанац
субота, 20 новембар 2010 18:57

је народ узбуђен. Мораћу некако да их увеселим. Знам - питаћу Северину да пева за Српску нову годину!

Народ ће бити одушевљен.

Дневник водећег опозиционара

Јутро:

Још један тужан дан. Још толико је корака преостало до чланства у Европској Унији а тако мало времена имамо. Мада није да је чланство у тој организацији толико важно. Или јесте. Није. Ма не знам, Аца каже да јесте. Уосталом није ни важно, и јесте и није. Сећам се када сам се последњи пут опустио и рекао што ми на срцу лежи...да Европска Унија има алтернативу- пресела ми је вечера. Телефони су се усијали, Аца побеснео. То је последњи пут да ћу изговорити нешто што нисам претходно добро провежбао са њим насамо. Толико сам се навикао на неодлучност да ми се то одражава и на приватни живот. Јуче ме конобар пита да ли желим чорбу. Да, рекох му. Ипак не. Не, да, мислим не, мислим шта ви мислите да треба да кажем, рекох му. Човек се начисто збунио. Каже да треба да одредим шта хоћу.

Можда је тако у кафани, али у политици је потпуно друкчије. Само, жао ми је због те глупе и непромишљене грешке. Толико се Аца изнервирао и толико је био под стресом тих пар дана...носио је стенограме по амбасадама, каже да се презнојавао док су их темељно ишчитавали. Мучно искуство, каже. Све време су га гледали испод ока. Тако је то, каже, када се ради на своју руку.

Подне:

Коначно сам променио мелодију на телефону - сада ми уместо руске мелодије свира „Ода радости“. Европо, све сам ти ближи - и по срцу и по души!

Из дневника два државника

Пише: Милан Дамјанац
субота, 20 новембар 2010 18:57

Окупљени грађани у парку ме поздрављају, свако има понеку лепу реч, констатацију или питање. Један каже- продаше Телеком, то је права катастрофа. Јесте, кажем, заиста је страшно и недопустиво! Други каже да морамо да продамо Телеком као би попунили испражњен буџет. Јесте, вала у праву је. Буџет никад празнији, мораћемо да продамо! Трећи каже да је политика према косовској сецесији сувише мекана. Истина, политика је ужасно мекана, али све ће се то променити када модерни и напредни дођу на власт! Четврти, пак, каже да је политика према сецесији преоштра и да се тај проблем мора решавати у договору са нашим европским партнерима. Потпуно је у праву, никако није добро љутити наше европске пријатеље. Политика мора бити рационална! Све ће се то променити када дођем на власт!

Вече:

Тражио сам возачу да пожури док смо пролазили Земуном. Мноштво мрачних сећања на мучно, страшно, напето, сиромашно политичко детињство ме прогањају. Мноштво слика, мноштво говора...мноштво песама и ставова неког монструозног човека кога више не познајем. Мада, ако навијачи могу једном голману да опросте ружну прошлост може и Европа мени. Опрости ми, мила Европо!